

ಮೂರು ಬೋರ್ಡ್ ಕಥೆ

ಎಲ್ಲ ಕಾಲದಲ್ಲೂ ಮಾನವೀಯತೆ ಎಚ್ಚರವಾಗಿರುತ್ತದೆ, ಜೀವಂತವಾಗಿರುತ್ತದೆ ಎಂದು ಹೇಳಲಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಕಾಲ ಹಾಗೂ ಕಾಲಕ್ಕೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದ ಎಲ್ಲಾ ಸಂಗತಿಗಳು ಬದಲಾಗುತ್ತಲೇ ಇರುತ್ತವೆ. ಮಾನವೀಯತೆಯ ವ್ಯಾಖ್ಯಾನಗಳೂ ನಿರ್ದಿಷ್ಟವಾಗಿ ಹೀಗೇ ಇರಬೇಕು ಎಂದು ನಿರೀಕ್ಷಿಸಲಾಗದು. ಯಾಕೆಂದರೆ ಬದುಕಿನ ರೀತಿ ಆಯಾ ಕಾಲಮಾನಕ್ಕೆ ತಕ್ಕಂತೆ ಬದಲಾಗುತ್ತಿರುತ್ತದೆ. ನಿರಂತರವಾದ ಆರೋಗ್ಯಕರ ಬದಲಾವಣೆಗಳು ಪ್ರಗತಿಯ ಸಂಕೇತ ಕೂಡ. ಅಜ್ಜ ಹಾಕಿದ ಆಲದ ಮರವೆಂಬ ರೂಪಕವನ್ನು ನಾವು ದಾಟಿ ಬಹುದೂರ ಬಂದುಬಿಟ್ಟಿದ್ದೇವೆ.

ಆದರೆ ನಿಜವಾಗಿಯೂ ಬೇಕಿರುವುದು ಹೊಸಕಾಲದ ಅಗತ್ಯಕ್ಕೆ ತಕ್ಕಂತಹ ಮನೋಭಾವ. ಕೇವಲ ಮನೋಭಾವ ಮಾತ್ರವಲ್ಲ ಬದುಕನ್ನು ರೂಪಿಸುವ ಪವಿತ್ರ ಗ್ರಂಥಗಳು, ಮಾನವೀಯತೆಯ ವ್ಯಾಕರಣಗಳು, ನಮ್ಮನ್ನು ಸದಾ ಕಾಲ ಕಟಕಟಿಯಲ್ಲಿ ನಿಲ್ಲಿಸಿ ಹೊರಟ ಕಾನೂನು, ಕಟ್ಟಡಗಳು ಸಹ ಬದಲಾಗಲೇಬೇಕು. ಒಂದು ಕಾಲದ, ಒಂದು ಪ್ರದೇಶದ ಅಗತ್ಯಕ್ಕೆ ಅನುಗುಣವಾಗಿ ರೂಪಿಸಲ್ಪಟ್ಟ ನಡವಳಿಗಳು ಎಲ್ಲ ಕಾಲಕ್ಕೂ ಹೇಗೆ ಹೊಂದಬಲ್ಲದು. ಕಾನೂನು ಮನುಷ್ಯನನ್ನು ಹಿಡಿದು ನಡೆಸುವ ತನಕ ಎಲ್ಲ ಸರಿಯಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಸಾಮಾನ್ಯ ಮನುಷ್ಯನೇ ಕಾನೂನನ್ನು ಕೈಗೆ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳುವ ಸಂದರ್ಭ ಬರಬಾರದು. ಹೀಗೆ ಆಯಿತೆಂದರೆ ವ್ಯವಸ್ಥೆ ಕೆಟ್ಟದೆಯೆಂದೇ ಅರ್ಥ.

ಇತ್ತೀಚೆಗೆ ನಾನು ನೋಡಿದ ಒಂದು ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಚಲನಚಿತ್ರ 'ಮಿಸ್ಟೋರಿ ಹೊರಗಿನ ಮೂರು ಬಿಲ್ ಬೋರ್ಡ್‌ಗಳು' ಇಂತಹ ಹಲವು ಚಿಂತನೆಗಳನ್ನು ಒಳಗಿನಿಂದ ಎಬ್ಬಿಸುತ್ತವೆ. ಚಿತ್ರ ಒಂದು ಸತ್ಯ ಕತೆಯನ್ನು ಆಧರಿಸಿದೆ. ಕಾನೂನಿನ ವ್ಯಾಪ್ತಿಯೊಳಗೆ ಸಿಗದ ಅಪರಾಧಗಳಿಗೆ ಶಿಕ್ಷೆ ನೀಡಬೇಕಾದವರು ಯಾರು. ಬೇಲಿಯೇ ಹೊಲವನ್ನು ನುಂಗಿದರೆ ಕೈಹಿಡಿಯುವವರು ಯಾರು - ಎಂಬ ಪ್ರಶ್ನೆಗಳನ್ನು ಎಬ್ಬಿಸುತ್ತದೆ. 1991ರಲ್ಲಿ ಟೆಕ್ಸಾಸ್‌ನ ವಿಡಾರ್ ಎಂಬ ಭಾಗದಲ್ಲಿ 34 ವರ್ಷದ ಕ್ಯಾತಿ ಪೇಜ್ ಎಂಬ ಮಹಿಳೆ ಸತ್ತು ಬಿದ್ದಿದ್ದಳು. ಹೊರನೋಟಕ್ಕೆ ಆಕ್ಸಿಡೆಂಟ್ ಎನ್ನುವಂತೆ ಕಾಣುತ್ತಿದ್ದರೂ ಅದೊಂದು

ಯೋಜಿತ ಕೊಲೆಯಾಗಿತ್ತು. ಕೊಲೆಗಾರನ ಬಗ್ಗೆ ಯಾವುದೇ ಸುಳಿವು ಸಿಗುವುದಿಲ್ಲ. 2012 ರಲ್ಲಿ ಕೊಲೆಗಾರನಾದ ಅವಳ ವಿಚ್ಛೇದಿತ ಪತಿ ವಿಡಾರ್ ಪ್ರದೇಶದ ಪೊಲೀಸ್ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯನ್ನು ಲಂಚದ ಮೂಲಕ ತಣ್ಣಗಾಗಿಸುತ್ತಾನೆ.

ಇದನ್ನು ತಿಳಿದ ಅವಳ ತಂದೆ ಜೇಮ್ಸ್ ಪಲ್ಲನ್ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯ ವಿರುದ್ಧ ದಂಗೆ ಎಳುತ್ತಾನೆ. ಪ್ರತಿಭಟನೆಗೆ ಅವನು ಕಂಡುಕೊಂಡ ಮಾರ್ಗವೆಂದರೆ ವಿಡಾರ್‌ನ ರಸ್ತೆಯ ಬದಿಯ ಎತ್ತರತ್ತರದ ಜಾಹಿರಾತು ಬೋರ್ಡ್‌ಗಳ ಮೇಲೆ ಸತ್ಯಸಂಗತಿಗಳನ್ನು ಹಣಕೊಟ್ಟು ಬರೆಸಲಾರಂಭಿಸುತ್ತಾನೆ. 'ವಿಡಾರ್ ಪೊಲೀಸ್ ಸ್ಟೇಷನ್‌ಗೆ ಈ ಕೇಸ್‌ನಲ್ಲಿ ಆಸಕ್ತಿಯಿಲ್ಲ, ಅಟಾರ್ನಿ ಜನರಲ್ ಈ ಕೇಸ್‌ನ್ನು ಕೈಗೆತ್ತಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು, ಪೊಲೀಸರು ಕೊಲೆಗಾರನೊಂದಿಗೆ ಶಾಮೀಲಾಗಿದ್ದಾರೆ, ಇದು ನಾಳೆ ನಿನಗೂ ಆಗಬಹುದು, ಪ್ರಾಯಶ್ಚಿತ್ತಕ್ಕಾಗಿ ಕಾಯುತ್ತಿದ್ದೇವೆ' ಇಂತಹ ಹತ್ತಾರು ಮಾತುಗಳು ಬೋರ್ಡ್ ಮೇಲೆ ಕಾಣಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತದೆ. ಇದು ಮಾಧ್ಯಮಗಳಲ್ಲೂ, ಜನಸಾಮಾನ್ಯರಲ್ಲೂ ಎಚ್ಚರಿಕೆ ಮೂಡಿಸುತ್ತದೆ. ಕೇಸ್ ನಡೆಯಬೇಕಾದ ಸರಿದಾರಿ ಹಿಡಿಯುತ್ತದೆ. ಕ್ಯಾತಿಯ ತಂದೆ ಜೇಮ್ಸ್ ನ್ಯಾಯ ಪಡೆದನೆಂದು ಸುಮ್ಮನಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ತನ್ನ ಜೀವವಿರುವವರೆಗೆ ಇಂತಹ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯ ವಿರುದ್ಧ ಹೋರಾಡುವ ಮಾತನ್ನಾಡುತ್ತಾನೆ.

ಸದರಿ 'ಥ್ರೀ ಬಿಲ್ಬೋರ್ಡ್ ಔಟ್ ಸೈಡ್, ಎಬ್ಬಿ, ಮಿಸ್ಟೋರಿ' ಎಂಬ ಚಲನಚಿತ್ರದ ಲೇಖಕ, ನಿರ್ದೇಶಕ ಮೆಕ್ ಡೊನಾಗ್ ವಿಡಾರ್ ಪ್ರದೇಶದಲ್ಲಿ ಇಂತಹ ಫಲಕಗಳನ್ನು ನೋಡಿದ್ದು ಅವುಗಳಿಂದ ಪ್ರೇರೇಪಣೆ ಪಡೆಯುತ್ತಾನೆ. ಚಿತ್ರಕಥೆಯಲ್ಲಿ ಮಿಲ್ಟೆಡ್ ಹೇಯ್ಸ್ ತನ್ನ ಹದಿನೇಳು ವರ್ಷದ ಮಗಳನ್ನು ಕಳೆದುಕೊಂಡಿದ್ದಾಳೆ. ಅವಳ ಮಗಳು ಅತ್ಯಾಚಾರಕ್ಕೆ ಈಡಾಗಿ ಕೊಲೆಯಾಗಿದ್ದಾಳೆ. ಹಲವಾರು ವರ್ಷಗಳಾದರೂ ಕೊಲೆಗಾರ ಸಿಕ್ಕಿಲ್ಲ. ಪೊಲೀಸ್ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯ ವಿರುದ್ಧ ಸಿಟ್ಟಿಗೆದ್ದಿದ್ದಾಳೆ.

ಒಂದು ದಿನ ಕೊಲೆಯಾದ ಮಿಸ್ಟೋರಿಯ ಪ್ರದೇಶದಲ್ಲಿ ಡೈವ್ ಮಾಡುವಾಗ ರಸ್ತೆಯ ಬದಿ ಸಾಲಾಗಿ ನಿಂತ ಖಾಲಿ ಜಾಹೀರಾತು ಬೋರ್ಡ್‌ಗಳನ್ನು ನೋಡುತ್ತಾಳೆ. ಮತ್ತೆ, ಮತ್ತೆ ಅಲ್ಲಿ ನಿಂತು ಯೋಚಿಸಿ ಆ ಬೋರ್ಡ್‌ಗಳನ್ನೇ ತನ್ನ ಒಂಟಿ ಹೋರಾಟದ ಅಸ್ತ್ರವನ್ನಾಗಿ ಬಳಸಿಕೊಳ್ಳಲು ತೀರ್ಮಾನಿಸುತ್ತಾಳೆ.

ನೋಡಲು ಸಾಮಾನ್ಯಳಾದ, ದುಃಖವೇ ಮೈವೆತ್ತೊಡ್ಡ, ವಿಚ್ಛೇದಿತಳಾದ ಅವಳ ಒಳಗಿನ ಸಿಡಿಯುವಿಕೆಯು ಅವಳನ್ನೇ ಪೊಲೀಸ್ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯ ಸಾಧನವನ್ನಾಗಿ ರೂಪಿಸುತ್ತದೆ. ಆ ಬೋರ್ಡ್ ಮೇಲೆ 'ಇನ್ನೂ ಮುಗಿಯದ ಅತ್ಯಾಚಾರ, ಇನ್ನೂ ಬಂಧನವಿಲ್ಲವೆ, ಚೇಪ್ ವಿಲ್ಡೋನ್ ಹೇಗೆ ನಿರ್ದ್ರಿಸುತ್ತಾನೆ' ಎಂದು ಬರೆಯುತ್ತಾಳೆ. ಇಡೀ ವಾತಾವರಣ, ಮಾಧ್ಯಮಗಳು ಎಚ್ಚಿತ್ತುಕೊಳ್ಳುತ್ತವೆ. ಪೊಲೀಸ್ ಸ್ಟೇಷನ್‌ನಲ್ಲಿ ಇರಬಹುದಾದ ಒಳ್ಳೆಯ ಹಾಗೂ ಕೆಟ್ಟ ವ್ಯಕ್ತಿತ್ವಗಳ ಚಿತ್ರಣ ಸಿಗುತ್ತದೆ. ಬಬಿಲ್ ವಿಲ್ಡೋನ್‌ನಂತಹ ನಿಷ್ಠಾವಂತ, ಡಿಕ್ಕನ್‌ನಂತಹ ದುರಾಚಾರಿ ಪೊಲೀಸ್ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯೊಂದಿಗೆ ಅವಳ ಗುದ್ದಾಟ ತಾರಕಕ್ಕೇರುತ್ತದೆ. ಅಪರಾಧಿ ಸಿಕ್ಕರೂ ಸಾಕ್ಷಾಧಾರಗಳಿಲ್ಲದೆ ಏನನ್ನೂ ಮಾಡಲಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಕೊನೆಗೆ ಪರಿವರ್ತಿತನಾದ ಡಿಕ್ಕನ್, ಮಿಲ್ಟೆಡ್ ಹೇಯ್ಸ್ ಇಬ್ಬರೂ ಅಪರಾಧಿಯನ್ನು ತಾವೇ ಹುಡುಕಲು ಹೊರಡುತ್ತಾರೆ. ಹೋರಾಟ ನಿಂತಿಲ್ಲ. ಅದು ಮುಂದುವರೆಯುತ್ತಲೇ ಇರುತ್ತದೆ ಎನ್ನುವಂತೆ ಚಿತ್ರ ಕೊನೆಗೊಳ್ಳುತ್ತದೆ.

ಇಡೀ ಚಿತ್ರ ಸಾಮಾನ್ಯಳೊಬ್ಬಳ ಹೋರಾಟವಾಗಿ ಕಂಡರೂ ವ್ಯವಸ್ಥೆ ಜಡವಾದಾಗ ಎಚ್ಚರಿರಬೇಕಾದ ಜೀವಂತಿಕೆ, ಹೋರಾಟ ಪ್ರಜ್ಞೆಯ ಕಡೆ ಬೆರಳು ತೋರುತ್ತದೆ. ಕಾಪಾಡಬೇಕಾದ ವ್ಯವಸ್ಥೆ, ಸ್ವಂದಿಸಬೇಕಾದ ಸಮಾಜದ ಜವಾಬ್ದಾರಿಯನ್ನು ಕುರಿತು ಈ ಚಿತ್ರ ಚಿಂತಿಸುವಂತೆ ಮಾಡುತ್ತದೆ. ನಾನೇನು ಮಾಡಬಲ್ಲೆ, ನಾನು ಸಾಮಾನ್ಯ ಎಂಬ ಮಾತನ್ನು ಪಕ್ಕಕ್ಕೆಡುತ್ತದೆ. ಸಾಮಾನ್ಯನಲ್ಲಿಯೂ ಇರಬಹುದಾದ ಅಸಾಮಾನ್ಯ ಶಕ್ತಿಯನ್ನು ಕುರಿತು ಚಿಂತಿಸುವಂತೆ ಮಾಡುತ್ತದೆ.

■ ಅಮೃತಮತಿ

ಮಾತೇ ಮತ್ತು

- ಬಾಳನ್ನು ಹಸನಾಗಿ ಸಿಕ್ಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ಪ್ರಹಸನವಾಗಿ ಸಿಕ್ಕೊಳ್ಳಬಾರದು. —ಕೆ.ಎಸ್. ನಿಸಾರ್ ಅಹಮದ್
- ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬರೂ ಜೀವನದಲ್ಲಿ ದುಃಖವನ್ನು ಅನುಭವಿಸುತ್ತಾರೆ, ಈ ದುಃಖವು ಎಲ್ಲರಲ್ಲೂ ತಾಳ್ಮೆಯನ್ನು ಪರೀಕ್ಷಿಸುತ್ತದೆ. —ಅಬ್ದುಲ್ ಕಲಾಂ
- ಲೋಪಗಳಿಂದಲೇ ದೊಡ್ಡವರು ರೂಪುಗೊಂಡಿದ್ದಾರೆ. —ಷೇಕ್ಸ್‌ಪಿಯರ್

- ನನಗೆ ಕಾಲ ಕಳೆಯುವುದು ಹೇಗೆಂಬ ಚಿಂತೆಗಿಂತ ಕಾಲ ಕಳೆದು ಹೋಗುತ್ತದಲ್ಲಾ ಎನ್ನುವುದೇ ಚಿಂತೆ. —ಕೆ.ಪಿ. ಪೂರ್ಣಚಂದ್ರ ತೇಜಸ್ವಿ
- ಸಂಗೀತ ಆತ್ಮವನ್ನು ಉನ್ನತಿಯತ್ತ ಕರೆದೊಯ್ಯುವುದೆಂದು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ; ಅದು ಸುಳ್ಳು! ಉನ್ನತಿಯೂ ಇಲ್ಲ. ಅವನತಿಯೂ ಇಲ್ಲ. ಬರೀ ಉತ್ಸೇಜನಗೊಳಿಸುತ್ತದೆ. —ಲಿಯೊ ಟಾಲ್‌ಸ್ಟಾಯ್

- ಧರ್ಮವನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ರಾಜಕೀಯ ಸಾವಿನ ಬಲೆಯೇ ಸರಿ. ಏಕೆಂದರೆ ಅದು ಆತ್ಮವನ್ನು ಕೊಲ್ಲುತ್ತದೆ. —ಮಹಾತ್ಮ ಗಾಂಧಿ
- ಪ್ರಜಾಪ್ರಭುತ್ವಗಳು ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ ಮಾತಿನ ಮಲ್ಲರಿಂದ ಕಲುಷಿತಗೊಂಡಿರುತ್ತವೆ. —ಅರಿಸ್ಟಾಟಲ್
- ಸತ್ಯವನ್ನು ಹೇಳುವವನು, ಸ್ವಾರ್ಥವನ್ನು ಗೆದ್ದವನು ನಿಜವಾದ ಸುಖಿ. —ಬುದ್ಧ